

altid, naar der bliver brugt udiplomatiske Udtryk, baade i Rigsdagen og andetsteds.

L. Rasmussen: Under den Diskussion, der nu har været ført om Begivenhederne i Randers, lagde jeg Mærke til, at den højtærede Justitsminister, naar han skal op og forsvare sin Handlemaade i saadanne Tilfælde, altid er uhyre tilfreds og glad ved sig selv og glad ved den Virksomhed, han har udfoldet, og at der er Begejstring hos hans Partifæller og hos de Konservative over den faste Haand, hvormed han tager paa saadanne Begivenheder. Medens man ellers overalt indenfor sit eget Fag, sin egen snævre Kreds, paa det dybeste foragter daarligt Kammeratskab, saa er man, naar blot det drejer sig om Arbejderklassen, glad over, at der findes en Justitsminister, der forstaar at beskytte og værne de daarlige Kammerater. Tænk blot paa Lærernes Optræden, naar der er Tale om en § 8-Sag og der er et Embede, der skal boycottes; se, hvorledes de daarlige Kammerater behandles i alle Lejre, i et Andelsmejeri, et Andelsslagteri og andre Steder, hvor man selv møder dem; men naar Arbejdere optræder som daarlige Kammerater, tiljubler man en Justitsminister, naar han siger: Disse daarlige Kammerater har min Beskyttelse, dem skal jeg værne om. Den højtærede Justitsminister vilde gerne være med til et Lovforslag, hvorefter man ikke maatte ramme daarligt Kammeratskab: hvis Arbejdsgiverne, naar de har en daarlig Kammerat, der forbryder sig mod Kammeratskabet, rammer ham økonomisk, saa kom til mig, siger Justitsministeren, det er mit Speciale at beskytte saadanne Kavallerer, der optræder som daarlige Kammerater, hvis jeg kan faa Socialdemokraternes Støtte dertil. Vi har nu blot peget paa, hvorledes andre bærer sig ad. Vi har ikke selv ment, at det er urimeligt at slaa ned paa daarligt Kammeratskab, naar man træffer det. Det er rigtigt, deri har Justitsministeren Ret, at under en saadan Kamp bliver der ganske som i sin Tid, da Venstre kæmpede for sine Rettigheder, undertiden grebet til Vaaben, der ikke kan forsvares. Jeg erindrer, hvad her i Rigsdagen, jeg havde nær sagt, fra denne Talerstol, en Venstremand stod op og sagde til Højremændene, da de havde Ministre af samme Type som

den højtærede Justitsminister, der stod op og spillede rask og fortalte, hvad de kunde gøre. Da stod der en Venstremand op og sagde: De Herrer glemmer, at vi har Svovlstikker, dem kan de ikke tage fra os, og vi ved, hvor de Gutter bor omkring paa Herregaardene, de, der træder os paa Tærne. Justitsministeren sagde ogsaa den Gang, at de kunde jo prøve paa at komme; han vilde tage paa dem paa samme Maade som den nuværende Justitsminister, der ogsaa er Ordensvogter om en Hals, naar det gælder om at beskytte daarlige Kammerater, der vil ødelægge Arbejdernes Kamp for at forbedre deres Kaar. Det er ikke underligt, om Arbejderne kan være gaaet for vidt af og til i en Situation som den, der var indtraadt. Arbejdsløsheden havde foranlediget, at de, der var i Arbejde, maatte anspænde sig til det yderste for at hjælpe dem, der var arbejdsløse, og Arbejdsgiverne vilde benytte denne Situation til gennem en Lockout, gennem Sulten at drive Lønningerne ned til det mindst mulige, og saa saa man Arbejdsgiverne, efter at Lockouten var etableret, benytte Kontorister og Samfundshjælpere til at udføre det Arbejde, de havde jaget andre bort fra. Ja, jeg tror, enhver vilde sige, at hvis det var i hans Kreds, det skete, vilde han foragte og hade de Mennesker, der ikke vilde undse sig for at gribe ind dér for at forhindre Arbejderne i at prøve paa at sejre i Stedet for at komme og sige: Luk I bare de organiserede Arbejdere ude, saa skal vi nok tage Arbejdet i Stedet for. Derfor vil jeg sige, at den højtærede Justitsminister kan godt fortælle om, at han, hvor han træffer daarlige Kammerater, gerne ved Loven vil hjælpe, men han faar ikke Socialdemokraternes Støtte i saa Henseende.

Det var nogle Bemærkninger lidt ved Siden af. Da jeg bad om Ordet, var det for at gøre nogle Bemærkninger om — hvad skal jeg sige — mere fredelige Ting. Først en Bemærkning til den højtærede Udenrigsminister. Han sagde, at naar man foreslog at eftergive Ernst Günthers Arvinger deres Arveafgift, var det, fordi hvis Ernst Günther ikke var død paa det Tidspunkt, han gjorde, vilde Arveafgiften ikke være blevet betalt. Deri har den højtærede Udenrigsminister Ret. I det hele taget er det saadan, at hvis ikke nogen dør, faar man næsten heller